

VLEČEN OHNĚM OSUDU

PETR
MIŠKOVSKÝ

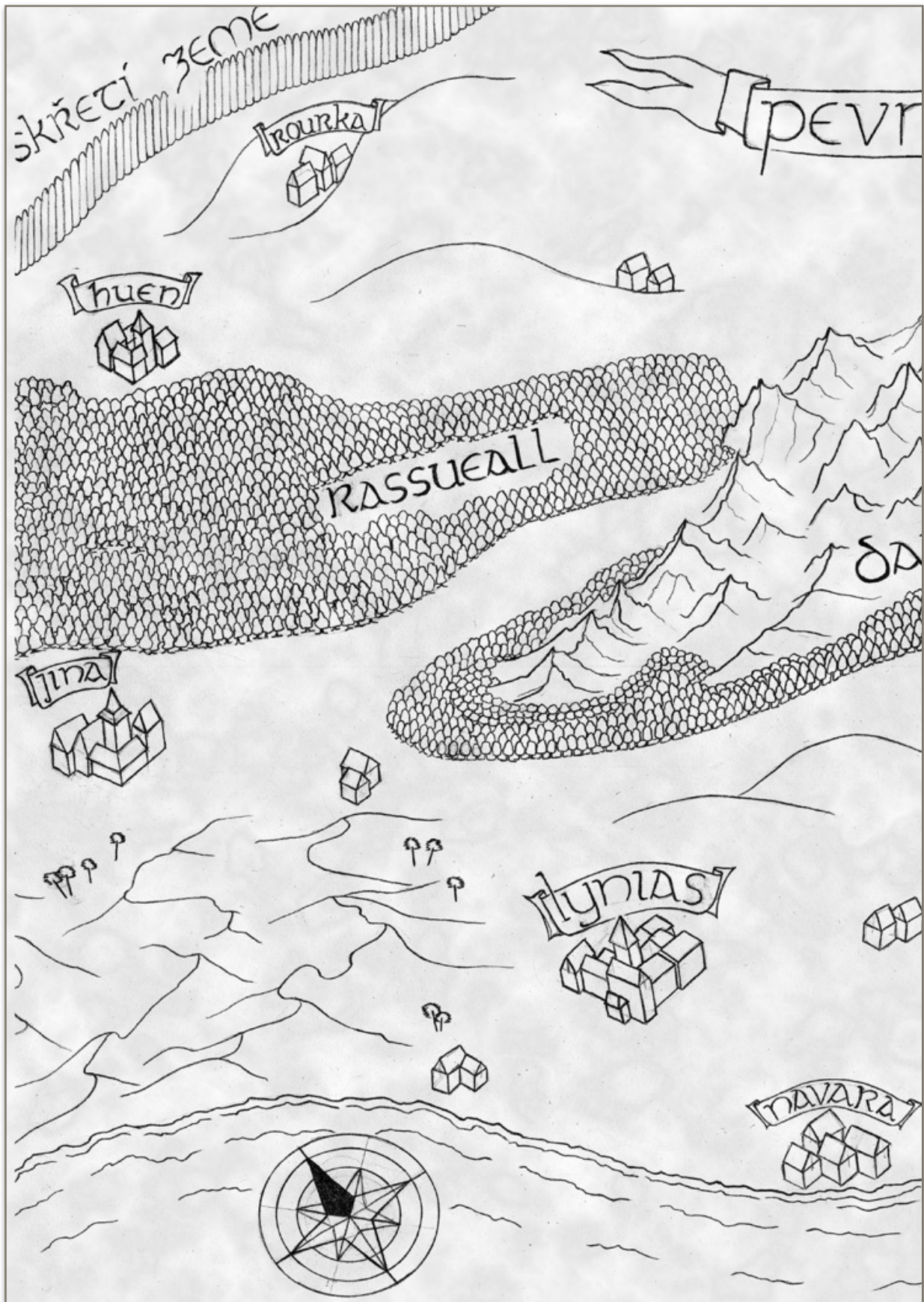

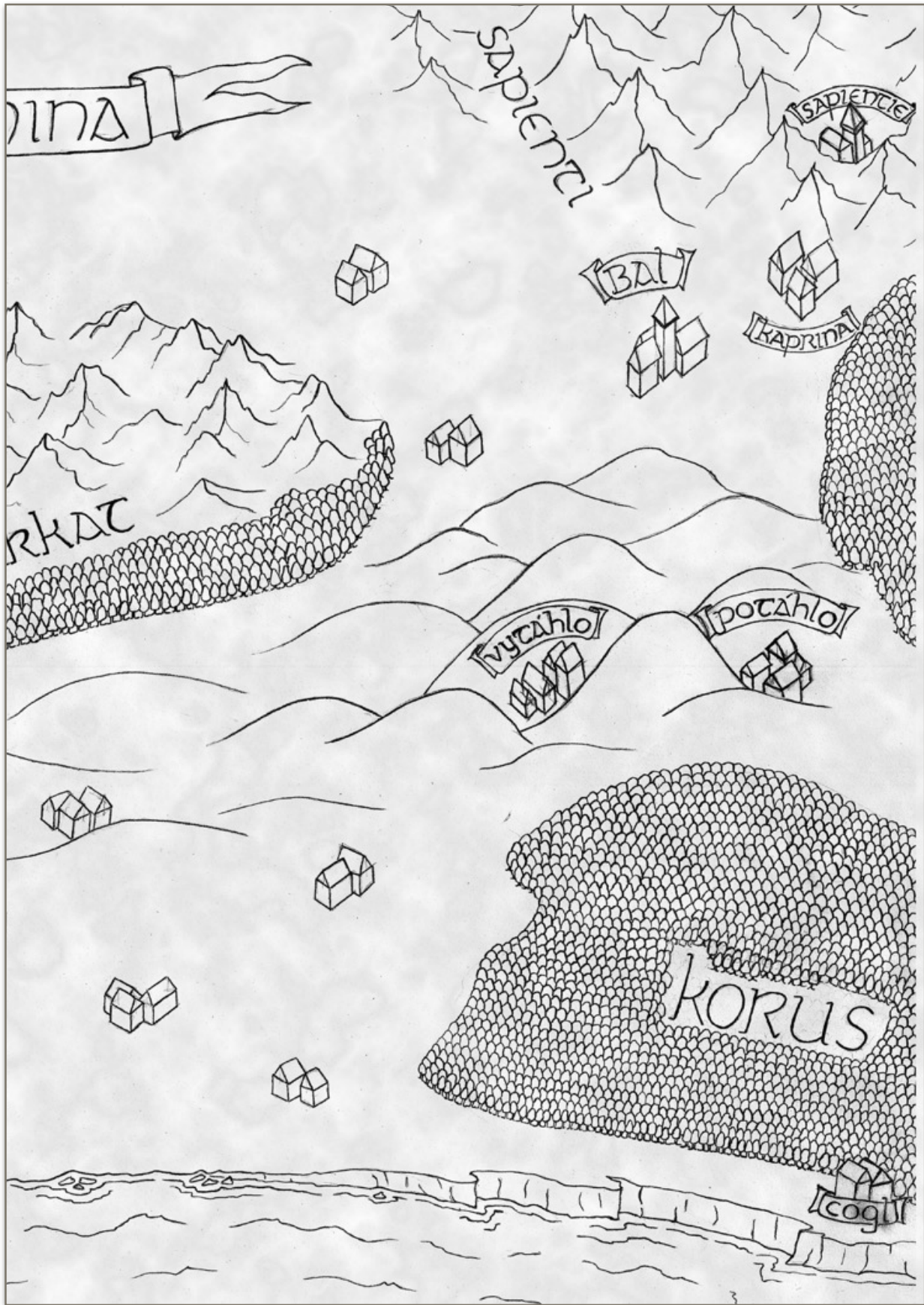
Petr Miškovský

Vlečen ohněm osudu

Praha 2014

© text: Petr Miškovský, 2014
© obálka: Petr Miškovský 2014
© mapa: Barbora Vodičková 2014
Vydal: Petr Miškovský, Blatenská 2179/3,
Praha 4 - Chodov
1. vydání
ISBN 978-80-260-6340-7

*„Tuto knihu věnuji všem těm,
kteří poznali,
že žít není samozřejmost.“*

Prolog

Pozdním večerem se hnal jezdec na koni. Kopyta tiše česala vysokou luční trávu a zvíře, pokryté bílým potem, vysíleně supělo do letního ticha. Jezdec však jako by na to nedbal a jen koně ostruhami pobízel ke stále větší a větší rychlosti. Do úplňku příliš času nezbyvalo.

Muž měl lysou hlavu, byl oděn v přilehavý narudlý hábit s kápí, lemovaný černými pruhy látky až k nohám. Při rychlé cestě na jih mu překážel, ale on neměl na vybranou. Plášť patřil k jeho tělu, jako snad k mouše patří křídla.

Zmohlý celodenním tryskem cítil bolest v tříslech a lýtkách a polohlasně klel. Ruce ho brněly i přes sílu, která mu kolovala v žilách, a krk měl ztuhlý v křeči, aniž by byl schopen si ho protáhnout.

Poslední týdny nedělal nic jiného, než že uháněl po Pevnině a hledal někoho, o jehož existenci začínal mít velmi vážné pochyby. Navštívil sice města a vesnice, do kterých by mu za normálních okolností kruh nedovolil vkročit, ale marnost hledání toho chlapce v něm spíše umocňovala pocit, že by raději zůstal doma na pobřeží. Hledání bylo o to těžší, že neznal jméno ani povolání, jen obličej, který se v obrazech ukázal vždy jen na moment. Ke konci týdne opět pochyboval, zda by ho vůbec ještě poznal.

A nyní měl rituál proběhnout znovu. Snažil se přesvědčovat ostatní, že tudy cesta nevede, že kdyby byla postava ve vizích skutečná, dávno by ji našli. Každý týden totiž probíhalo totéž. K sedmému dni týdne se sešel nejvyšší kruh na útesech, vyvolal rituál obrazů a ihned po něm se všichni, nepřilíš moudří z toho, co viděli, opět rozešli hledat do všech možných koutů Pevniny. Byl znám jen obličej, barva vlasů a podivně odhodlané oči. Všem bylo jasné, že pokud ho takto zřetelně vidí v obrazech oni, vidí ho tam i kdokoliv

jiný, kdo do nich nahlédne, tedy i ti druzí. Jako kdyby však nyní něco selhalo. Šest nejvyšších projelo během týdnů desítky měst a vesnic a nikdo o nikom významném či výjimečném neměl tušení a když, tak dotyčný vypadal úplně jinak.

Důvěra muže v obrazy byla tímto neskutečně otřesena a i když sám sebe přesvědčoval, že nikdy nelhaly, cítil se podveden. Jediný plamínek naděje udržoval proto, že dnes měl být úplněk. S úplňkem byly vždy obrazy mnohem jasnější než jiné dny a možná z toho budou tentokrát moudřejší.

Byl tak vysílen, že si nedovedl představit, že by po rituálu opět nakrmil koně, vzal jídlo do tlumoku a stejným tempem jako přijel, by opět vyrazil k severu. Možná to bylo proto, že pomalu vstupoval do podzimu života a klid a pohodlí mu začínaly být čím dál tím víc sympatičtější.

Navzdory všem pochybnostem si však uvědomoval důležitost dnešního rituálu a dal to řádně pocítit slabinám svého koně. Poslední paprsek slunce mizel za obzorem, když ho do nosu praštila ona známá vůně soli. Během několika okamžiků stál na vysokém útesu a široko daleko se rozprostírala poklidná hladina moře.

Jemný a velmi teplý vánek zlehka narážel na kamenou hranici mezi mořem a Pevninou. Hejna přelétavých ptáků putovala k jihu a jako by jen samotný šelest jejich křídel připomínal, že brzy přijde podzim. Možná chtěli jen odletět někam daleko, kde zima je mírná a potravy každý den dostatek. Možná však jen cítili v jádru svých pudů něco zlověstného, co může cítit dopředu snad jen zvíře.

Útesy se rozprostíraly na obě strany do nedohledna a pozvolna navazovaly na rozkvetlou louku, táhnoucí se až na hranice starého lesa. Bílé kvítí střídalo bodláčí a bzukot hmyzu, částečně přehlušován šuměním moře, pozvolna upadal do ticha.

Muž se rozhlédl kolem sebe a polohlasem zaklel. To ho mohlo napadnout, že tu bude první. Nedochvilnost ostatních ho stála již tolik rozčilení a on nad ní stále žasl a stále ji nedokázal pochopit. Opět litoval, že svého koně zcela zbytečně málem uhnal k smrti. Ani učni, co měli odvést koně a přinést potřebné pomůcky zde nebyli.

Muž nechal koně, aby se napásl a sedl si do trávy. Vypil poslední zbytky vody, kterou našel v tlumoku, a vyčkával.

Kousek od něj byl do kamenného útesu na zemi vytesán kruh. Měl tři sáhy v průměru a po obvodu ho lemovaly ornamenty prazvláštních tvarů. Muž přemýšlel, kdo ho tu vlastně mohl vytesat a jak to může být dlouho. Kruh působil nějakým podivným způsobem živě až rušivě. Jako by jeho přítomnost sama o sobě potlačila tu nezměrnou krásu letního večera kolem.

Šustot kroků přivolal mužovu pozornost. Dva učni vyšli ze zákrutu útesu a stanuli před ním.

„Dobry večer, Mistře Fele,“ uklonili se. „Cesta byla dobrá?“

Muž nelibě pokrčil rameny. Neměl nejmenší náladu si s někým povídat. „Nakrmte koně a přineste vše potřebné! Ostatní tady jistě budou každým okamžikem.“

Jeden z učňů odvedl koně a druhý Felovi podal ampulku s šumícím zeleným lektvarem, obloženou placku a čutoru s vodou. Poté vytáhl z koženého vaku těžký zelený krystal a postavil ho doprostřed kamenného kruhu s ornamenty.

Začali se sjíždět, když vyšel měsíc nad obzor. První přijel Ziran, nejvyšší z kruhu. Nelibý výraz v jeho tváři napověděl, že nezjistil nic nového a je stejně znavený, jako Fel. Poté přijeli další tři - Cor, Hale a Polio. Nikdo z nich nepřinesl nic nadějeplného, jen nadávky a klení. Měli toho po těch několika týdnech také plné zuby.

Na posledního Gupa čekali dlouho. Měsíc se přehoupl do druhé poloviny noci, když uslyšeli nahlas volaná sprostá slova ze tmy.

Gupo seskočil z koně a už ve světle měsíce bylo vidět, že jeho plášť je napůl roztrhaný, napůl ohořelý. Černé vlasy, vždy pečlivě učesané, provázela zaschlá krev z čela, ale jeho malátný postoj vypovídal o tom, že mu na tom nezáleží.

„Co se stalo?“ zajímal se Ziran, když se muž svezl na kamenou zem kruhu.

„V podstatě nic,“ odsekl rozčileně Gupo. „Asi si za to můžu dokonce i sám. Byl jsem až v Jině. Samozřejmě jsem tušil, že tamní správa nám nemůže přijít na jméno od té doby, co jsme tam kradli

dobytek a hrabali se jim v archivu, ale že to je až tak drsný? Vůbec jsem netušil, že si mého příchodu někdo všiml. Ubytoval jsem se v hostinci a hned první noc mi dala hostinská něco do pití. Vzbudil jsem se nahej v nějaký smrdutý cele a řekli mi, že budu hořet na hranici za všechny ty krádeže. Pravděpodobně nám přišli i něco, co jsme neudělali.“ Gupo se napil vody, zakousl se do placky, jež mu dal jeden z učňů a po chvíli pokračoval dál.

„Natáhli mi roucho, ale nic víc mi nevrátili. Hromadil jsem v sobě energii, ale nebylo jí dost dokud jsem nezačal hořet. Pak sem se konečně utrhl z kůlu a nějakým zázrakem utekl. Ještě mi u toho roztrhali plášť.“ Většina mužů se začala smát.

„Jestli mi něco udělalo radost dneska, tak tvoje hloupost,“ plácal se do kolen Ziran. Škodolibost se z něj nepokrytě drala.

„Jste hlupáci,“ osopil se Gupo. „Člověk tady dělá všechno, co je v jeho silách, a takhle se mu to vrátí.“

„Já bych třeba do Jiny už nevkrečil,“ odkašlal si Fel. „Tam byli vysazený proti nám ještě dřív, než jsme se jim začali hrabat v knihovně.“

„Taky, že už tam nevlezu,“ otrásl se Gupo.

Atmosféra se opět uklidnila a na útesu převládlo ticho.

„Myslím, že je nejvyšší čas začít,“ pronesl Ziran tiše a přikázal učňům, aby odvedli koně a přinesli Gupovi nové roucho.

Zasedli po obvodu kruhu do sedu tak, aby uprostřed nich byl nazelenalý krystal. V rukou každého z nich se objevila ampulka s divoce šumící, zelenou tekutinou. Každý se napil z té své. Fel začal i s ostatními ihned dávivě kašlat, jako by polykal jed. Znal ten pocit dobře, ale nedalo se na něj zvyknout. Jediné, co ho přinutilo vydržet, bylo vědomí, že to brzy přejde. Když záchvat přestal, rozhostilo se opět ticho.

Všichni muži pozvedli ruce vzhůru k nebi a Ziran začal cosi křičet v nesrozumitelném jazyce. Jejich dlaně se rozsvítily nazelenalým světlem a v transu pronášeli známá slova několikrát za sebou. „Natri valonoe spediaci!“ Chlad a temnota z jejich úst zahrnala veškerou zvěř v širokém okolí do těch nejskrytějších míst.

Zelený krystal před nimi se rozzářil jasným světlem a oni přestali křičet. S Felem se zatočil svět a cítil, jak ho neznámá síla odnáší i s jeho druhy daleko odsud. Jako by jenom oni a kamenný kruh putovali prostorem do jiných částí světa. Opět se mu z toho točila hlava, ale držel oči zeširoka otevřené.

Letěli potemnělou krajinou a náhle se jim před očima objevil první obraz. Obrovská dračí hlava se před nimi vypínala a chrlila oheň na všechny strany. Na její neprostupnou kůži narážely šipky z kuší a jen po ní bezmocně sklouzávaly pryč.

V další vizi viděli skupinu chlupatých postav, praskajících bičem. Mezi nimi byli viditelně lidé spoutaní v řetězech. Poté se v rukách těch postav objevily zbraně a postavy kamsi odběhly.

Muži v kruhu proletěli prostorem a Fel spatřil opět ten obličej. Ano, už si opět byl schopen vybavit, jak ten chlapec vypadá. Viděli ho v takové velikosti, že byli schopni rozeznat každou pihu, každou rýhu, každou linii jeho obličej. V jeho očích byla směs touhy, strachu a utrpení tak silná, že na ni nebylo možno jen tak zapomenout.

V dalším obraze stál tento mladík uprostřed lesa, svíral meč v ruce a kolem něj stáli tři ozbrojení kostlivci. To se rozplynulo a následovala šedá, neproniknutelná mlha. I když se to na první okamžik nezdálo, Fel si byl jist, že se také jedná o obraz.

V tom dalším obraze letěli nad horami ve výšce jako ptáci. Fel ty hory dobře znal, ale netušil, co by se v nich kdy mohlo udát. Obraz se stočil na sever, blížil se k nim velký temný mrak. Tak hroživou oblohu dosud muž ve skutečném světě neviděl.

Letěli nad zemí směrem k severu. Černý mrak se roztáhl daleko na jih a oni se zastavili až těsně u skřetí hranice. Fel ji sice neznal, ale z vyprávění si domyslel, že to je ona. Dřevěné vysoké palisády a před nimi na kopích napíchané lidské hlavy lidí, kteří se odvážili skřetí hranici překročit ať už úmyslně či z neopatrnosti. Ne všude totiž dřevěná palisáda vydržela nápor času.

Ve světle zapadajícího slunce u ní stála postava s mečem a štítem. Obraz se přiblížil a Fel poznal mladíka z předchozích obrazů.

Mladík hleděl přímo na ně. Přes obličej se mu táhla hluboká jizva a jeho odhodlání a touha zabít byly děsivé. Jako by je vyzýval, ať si pro něj přijdou, jestli si troufnou.

Vše se rozplynulo a po několika okamžicích se ocitli opět na kamenném útesu.

Měsíc se mezitím o něco posunul a přišel chladný noční vánek. Ziran prudce vstal a začal přecházet kolem kruhu. Tiše si něco mumlal a bylo jasné, že se snaží utříbit si to, co právě viděl. Ostatní jen tiše seděli a také přemýšleli.

„Myslím, že to je velice zřejmé, jaký objev jsme dnes v noci učinili. Ještě se nám nestalo, že by byl člověk spojen s místem až nyní. Ten, koho hledáme, je u skřetí hranice a tam se musíme vydat!“

„Nemůžeš věřit úplně všemu, co tam vidíš, Zirane,“ pronesl tiše Fel. „Skřetí hranice je nebezpečná, proč by měl být zrovna tam? Najezdili jsme už stovky mil a nic, a jet až tak daleko na sever kvůli jednomu jedinému obrazu? Už několikrát jsme viděli více než deset let staré události. Dnes opět. Ve zříceninách Korusu už dávno žádní draci nejsou, skřeti neotročí a válka už je také dávno pryč. Možná ten kluk ani nežije,“ z Fela mluvila ta všudypřítomná a ubíjející únava.

„Možná jsme viděli dračí zánik a válku už několikrát, Fele,“ promluvil klidný hlas Cora. „ale ten chlapec je k vidění přece jen pár týdnů. A ten obličej? Nikdy jsem neviděl tak jasný a přesný obraz. Obličejové jsou přece pokaždé rozmazané. Nemohu si vzít na svědomí, že kvůli naší nedůslednosti dospějeme k záhubě! Ten risk za to stojí, i když je skřetí hranice nebezpečná.“

„Pokud se o to alespoň nepokusíme, může být s námi konec,“ pokýval Ziran souhlasně hlavou. „Pokud jsme tomu obětovali už tolik času, jedna cesta mi přijde vůči tomu nicotná.“

„Každý týden to byla jedna cesta,“ namítl Fel vyčerpaně. „A pak další a další. Jak můžeš vědět, že se to samé nestane znovu?“

„Měl by si mít větší důvěru v naše vize, Fele,“ přidal se Polio. „Je to v podstatě jediné mocné, co nám zanechali naši předchůdci a víc

sám dobře, že nás to mnohokrát zachránilo.“ Fel by i rád dal mužům za pravdu, ale neměl na to sílu. Jeho tělo zkrátka a dobře řeklo ne.

„Navrhuj tedy v rámci nejvyššího kruhu tady a teď jednoznačné rozhodnutí. Kdo je pro cestu na sever?“ Všichni kromě Fela zvedli ruce. „Pak tedy okamžitě započneme přípravy a pojedeme v tom nejsilnějším složení. Vyrazíme za svítání!“

Skupina se pomalu zvedla a muži jeden po druhém zmizeli ve tmě. Na útesech nastal klid a šumění moře navodilo poklidnou noční atmosféru.

*„Vězte, že svět v této knize
je i naším světem.“*

1.

Noční návštěva

Do letního podvečera zafrkal kůň. Na západě se slunce zvolna sunulo za obzor a vzduchem se neslo občasně zazpívání ptáků, kteří odmítli jít spát.

V roztomilém údolí tkvěla malebná vesnička. Náves byla opuštěná, zato z místního hostince se ozýval hlahol obyvatel, kteří si nenechali ujít byť jen jeden doušek dobře chlazeného piva.

Stíny se prodlužovaly a koně v dřevěné ohradě se jeden po druhém ponořili do spánku. Vše působilo opravdu mírumilovným dojmem, jako by snad ani neexistovaly těžké dny minulosti a skřetí hranice nebyla, co by kamenem dohodil.

Na prašnou náves před hostinec vyšel hubený muž se slaměným kloboukem na hlavě. Měl upito a tvářil se spokojeně snad proto, že mu v kapse zvonilo mnoho mincí. Odpotácel se ke studni, která osamoceně stála uprostřed malé návsi a shodil vědro dolů do tmy. Stále si něco vesele broukal.

V hloubi studně vědro plesklo o vodu, provaz se napnul a muž bez zaváhání počal tahat za rumpál. Bylo až k podivu, jakou mu tato námaha činila radost.

Vytáhl plné vědro ledové vody a začal se dusivě smát, jako kdyby nechtěl, aby ho někdo slyšel. Odvázal vědro od provazu a táhl se s ním téměř až ke dveřím hostince. Po cestě tak půlku vody vylil.

„Hej, Rudlo. Pojd' si se mnou dát Kalanské listí,“ zvolal bujaře do hostince, postavil se i s vědrem za vchodové dveře a vyčkával. Na tváři mu stále pohrával onen šibalský úsměv.

Ve světle se nejprve objevil stín postavy a poté se ze dveří vypoťácel další muž. Bylo mu stejně zatěžko udržet rovnováhu jako muži prvnímu, avšak i přesto se spokojeně culil.

Pleskla voda a muž zaklel. Po chvíli se vzpamatoval z šoku a rozhlédl se kolem. Když spatřil toho, koho hledal, nemotorně pozvedl ukazováček...

„Jen počkej!“ Rudla po muži s kloboukem neohroženě skočil a s bojovným povykem ho srazil k zemi. Ten se nenechal vyvést z míry a aniž by se nějak bránil, nechal se unést vášnivým smíchem. Rudla se k němu brzy přidal, i když mu kapky studené vody způsobily husí kůži.

„Pojď ke mně, kamaráde,“ objal Rudla svého přítele, když bylo po boji. Držíce se kolem ramen se vraceli zpátky do hostince a společně prozpěvovali lidovou píseň.

Vešli do bujaré atmosféry přeplněného hostince. Za masivním pultem stál zavalitý hostinský Tebret a spokojeně se usmíval na všechny kolem. Pivo teklo proudem, stoly byly obložené pečínkami, uzeným masem či čerstvě vypěstovanou zeleninou a nebyl nikdo, kdo by do sebe právě nesoukal kus masa či mohutný doušek vydatné chmeloviny.

Uprostřed seděli čtyři vousatí chlapi a hráli karty. Hlouček kolem nich je povzbuzoval a našli se i tací, kteří považovali za povinnost podělit se o radu.

Za jedním z karbaníků stáli dva mladí muži. Oběma mohlo být tak okolo dvaadvaceti let, i když jejich zdrsňelá tvář by jim mohla pár let přidat. Zcela jistě byli zvyklí na těžkou práci po okolních lesích nebo na poli. Byli pro hru opravdu zapálení a dosti přispívali k hlomozu, který do tohoto prostředí nepochybně patřil.

„Tak dost!“ okřikl je hráč, který se s nimi viditelně znal. Byl trochu nervózní asi proto, že na hromadě před ním se válela pěkná spousta peněz. „Potřebuju se soustředit!“ Jako mávnutím kouzelného proutku oba ztichli a šibalsky po sobě mrkli. Poté jen mlčky sledovali ubíhající hru.

Novému pozorovateli by se snad po chvíli hra mohla zdát nudná, avšak nikomu z přítomných se nic podobného v očích nezračilo.

V jednu chvíli vše utichlo. Muž, jenž prve okřikl mladíky, si lízl kartu a zpříma na ni pohleděl. Bylo vidět, že ostří zrak. Poté praštil

Vlečen ohněm osudu

s kartami o stůl a dal se do vítězoslavného povyku. Mladíci se k němu bez zaváhání připojili. Do ruky mu přišlo třetí eso – vyhrál a bral jmění, nastřádané skoro za celý večer.

Vyskočil ze židle a okamžitě si běžel dát další pivo; jeho radost byla nezměrná. Mladíci se k němu přidali a právě oni tři byli celý zbytek večera nejvíc slyšet.

„Tak už pojď, tati.“ Promluvil jeden z mladíků na výherce karetní hry, když ten snad už posedmé vyprávěl, jak se nemohl rozhodnout, které karty bude sbírat.

„Ale jo jo,“ odvětil dosti nelibě a poté se opět rozzářil. „Víte, já myslel, že mi Fery pošle svrška, ale kdepak... kdepak. Trefil se a bylo to doma.“ Byl mírně opilý, ale krásně, až roztomile rozradostnělý

„No tak, tati!“ Tentokrát promluvil ten druhý.

„Jo jo. Snad nehoří...“ Muž dopil a kupodivu naprosto stabilním krokem se vydal ven z místnosti.

Vyšli na osamělou náves do letního večera. Nocí poletoval teplý vánek, obloha byla plná svítících hvězd, jejichž svit nijak neomezoval zašlý měsíc. V korunách stromů, které lemovaly cesty skrz vesnici, se občas ozvalo houkání sovy a z nedaleké louky bylo možno slyšet tlumené cvrkání cvrčků a cikád. Byl to jednoduše nádherný letní večer, při němž se s čistým svědomím nedalo jít brzy spát.

„Tak dneska neskončíš u Doroty na slamníku, Andy?“ Dobíral si jeden mladík druhého se smíchem.

„Nech toho, Kene!“ V koutku úst mu pohrával úsměv. Měl zrzavé vlasy po ramena, jasný, pronikavý pohled a špičatou bradu. Světlé strniště ošlehané větrem by stálo za jedno přejetí břitvou a jen silné paže a mozoly na rukách ho stavěly spíše mezi muže než chlapce. Na první pohled člověka upoutal zdravým sebevědomím, jež mu zářilo z očí. „Víš, že na takové podružnosti nemám kdy...“

„Snad spíš nemáš s kým, ne?“ světlovlasý Ken se nahlas rozesmál. Byl velmi hezký a vypadal nevinně. Skopičina mu však svítila v modrých, jiskrných očích, které v sobě ale při trpělivém pohledu skrývaly bolesti minulosti.

„No to jistě.“ Mladík se pousmál a svému bratru podrazil nohy. Ten se jen mlčky skácel na hliněnou zem a tlumeně zaklel, protože byla mírně provoněná občasným kobylincem. Debata mezi nimi tím byla skončena dřív, než se Ken stačil rozpovídat.

Mlčky prošli několika ulicemi mezi domy, které by každý z nich našel i poslepu. Rourka nebyla příliš velká vesnice a vyznat se v jejích typických fasádách nebylo nic těžkého ani pro občasného návštěvníka.

Z okolních domků prosvěcovala plápolavá světélka svícňů a ukazovala jim na cestu. Na kraji vesničky stál poměrně velký, bytelný dům oplocený dřevěnými masivními latěmi a vsazený mezi dva velké statky. Dům byl postaven z cihel, okna měl dřevěná, napuštěná včelím voskem. Zahrada okolo něj zela prázdnotou s příchutí zanedbanosti, jako by obyvatelé již dlouhou dobu neměli vůli se o ni starat.

S nepatrným vrznutím vchodových vrátek vešla trojice do zahrady a po kamenné cestičce se po paměti dostala až k domovním dveřím. Muž zalovil v kapsách a ze změti vyhraných mincí vytáhl velký svazek klíčů. Cvakl zámek a všichni tři vešli dovnitř.

„Konečně doma,“ promluvil jeden z mladíků a zapálil na stole stojící svícen. Místnost se náhle rozsvítila v rozmanitých světlech a vypadala teple a útulně.

„Pcha, snad tě po těch pár krocích nerozbolely nohy, Andy?“ Dobíral si opět bratra Ken.

„Inu, rozbolely nerozbolely,“ pronesl s úsměvem Andy, „tebe bych samozřejmě v běhu porazil...“

„Jo? Snad abych ti to vyvrátil. Tak kdo doběhne odsud k hostinci a zpět jako první, vyhrál...“

„Platí,“ souhlasil Andy a nedbalými pohyby si protáhl ztuhlé svaly.

Vlečen ohněm osudu

„Táto?“

„Mě z toho vynechejte, chlapci. Tentokrát si to budete muset soudcovat sami. Já na ty vaše taškařice nemám náladu...“ Muž to řekl s úsměvem. Nezlobil se.

„Dobrá, dobrá. Staří na kutě a my mladí jdeme tužit svaly...“ Ken byl v ráži.

„Ty drzoune jeden... Jen počkej ráno, dostaneš lekci.“ Muž se odebral do vyššího patra. Na kamenných schodech si náhle prozpěvoval veselou píseň. Z hlasivek se mu drala spokojenost.

„Tak jdeme na to,“ vypálil ze sebe Ken.

Vyšli opět do teplého večera a Andy se se zájmem zaposlouchal. Možná to bylo způsobeno tím, že těch pár piv již vyprchalo a jeho smysly se zbystřily, ale najednou se mu zdálo, že je přímo děsivé dusno. V uších mu zněl zvuk ticha a všude bylo až nezvykle mrtvo. Uvědomoval si, že je ta nejhlubší noc, ale přesto na to nebyl zvyklý... Taková prostě Rourka nebyla.

Bratři si stoupli vedle sebe.

„Tak pozor,“ pronesl do ticha napjatě Ken a postavil se do startovní polohy.

„Tři... dva... jedna.“ Ken vyrazil kupředu.

„Ty podvodníku,“ zasyčel za ním Andy a už mu šlapal na paty. Pomstil se. Podařilo se mu šlápnout tak, že jeho bratr vyzul botu. Ovšem toho to nijak zvlášť nevyvedlo z míry. Jen zaklel a hnal se dál, boty neboty.

Andy bratra brzy dohnal úplně. Oba namáhavě funěli a na Kenovi stále nebylo znát, že došlapuje jednou bosou nohou na hliněnou půdu s občasným kamením. Andyho to dosti rozčilovalo, ale touhy po vítězství mu to neubrало.

Doběhli k hostinci. Oba se téměř současně dotkli jeho stěny. Andymu najednou přejel mráz po zádech. Pocítil na sobě něčí pohled. Byl to však podivný pohled, jakoby hladový na kořist. Nebyl schopen určit, zda byl zvířecí, či snad lidský, každopádně mu to chtě nechtě přidalo na rychlosti. Rázem byl před bratrem několik sáhů. To byl náskok, který se s jednou botou již nedal dohnat. Po

dalších několika okamžicích se Andy dotkl branky jejich domu a tím vyhrál.

„Co tě trefilo, člověče?“ Vydralo se z Kenových, zaměstnaných plic. „Tam u toho hostince jsi utíkal, jako když tě trefí...“

„Ale to víš...“ Styděl se přiznat Andy, že se vylekal pouhopouhého pohledu. „Měl jsem rezervy a už mě nebavilo poslouchat tvůj vyčerpaný dech.“ Ken se zatvářil, jako kdyby snad právě spolkl celý citron. Po chvíli se pokusil o úsměv.

„Tak tedy gratuluju k výhře. Měl si opravdu navrch.“ Bylo na něm znát, že nerad prohrál a ještě méně rád to přiznává, když měl předtím tolik vychloubačných řečí.

„Díky,“ odvětil s úsměvem Andy. Až mu bylo bratra líto. Vzal ho kolem ramen, oba se opláchli studenou vodou a šli spát.

„Dobrou noc,“ loučili se nahoře u ložnic a každý se odebral do té své.

Andy se před postelí unaveně protáhl. V místnosti bylo šero, ale on už neměl náladu rozsvěcovat svícen. Ulehl a malým okénkem hleděl na noční oblohu. Padala hvězda, když ho přemohl spánek. Slabé zafrkání koně už nevnímal...

Probudilo ho ostré zabušení pěsti na dřevo. Byl si jist, že spal jen okamžik. Posadil se na posteli a mžouraje do tmy přemýšlel, kdo co může uprostřed noci chtít. Chvíli jen poslouchal. Na chodbě v prvním patře zvolna cvakly dveře. Rychle vstal, hodil na sebe kalhoty a košili a šmátravým krokem se odebral ke dveřím.

Na chodbě stál jeho otec v pyžamu. V jedné ruce držel zapálený svícen, v druhé natažený samostříl. Připravená šipka v něm kolem sebe rozsévala strach. Muž se tvářil naprosto vážně. Když spatřil svého syna, nehnul ani brvou, a jen lehce pokývl ke dveřím. Vedle nich stál opřený o zeď meč v kožené pochvě. Andy nelenil a chopil se jej. Mít v domě pro každého člena alespoň jednu zbraň bylo na severu běžné. Skřetí hranice byla příliš blízko a nikdo ze starousedlíků, kteří zažili hrůzy skřetích nájezdů, nevěřil, že se to

Vlečen ohněm osudu

nemůže stát znovu. Dobře ukovaný železný meč jim přece jen dodával větší pocit bezpečí.

Znovu cvakly dveře a ve světle plápolavých svíček se objevil Kenův překvapený obličej. Na otcův pohled zareagoval stejně, na nic nečekal a zapnul si pouzdro s mečem okolo pasu.

Jejich otec se zvolna pustil po kamenných schodech o patro níž. Jeho ruka byla jistá, jako by za celý večer nepožil ani kapku alkoholu. Mladíci se tiše pustili za ním.

Když sešli pár schodů, zabušení se ozvalo znovu. Nedalo se říci, že by snad přidalo na razanci, ovšem rozhodně bylo daleko naléhavější.

Muž s kuší zvolna otevřel dveře. Dal si záležet, aby netrpělivý návštěvník nejprve spatřil hrot šipky, lesknoucí se ve světle svícnu. Oba mladíci zatím drželi dlaně na rukojetích svých mečů. Vyčkávali.

Ve světle ohně se jim zjevil podivný muž. Měl na sobě až na zem dlouhý, tmavě červený hábit se spuštěnou kápí. Ruce měl založeny v rukávech a nebýt jeho obličej, vypadal by jako mnich.

Při pohledu na neznámou tvář se Andymu v hlavě smísilo několik pocitů. Na ústech bez rtů muži pohrával křečovitý úsměv, jako by nebyl zvyklý ho používat, a jeho oči promlouvaly němou děsivou řečí. Jejich vodová barva způsobovala, že mladíkovi běhal mráz po zádech. Cizinec se sice snažil tvářit přívětivě, ovšem jeho pohled byl zřetelně ač nechtěným, tak neklamným odrazem jeho duše. Pod pravým okem mu strašila rudá jizva a černé, nakrátko ostříhané vlasy mu udělovaly spíše postavu vězně, nežli mnicha. Andy se nechtěně otřásl a vybledlé oči na něm zkoumavě utkvěly. Rázem ho přemohl strach. Sklopil zrak a nechal je zaryté v zemi. Již se ten pohled neodvážil opětovat.

Jeho otec se však viditelně nezalekl.

„Copak chcete?“ V hlase muže byl cítit odpor, který, ač se ho snažil potlačit, vyvěral z nutných emocí. Mnich okamžik mlčel. Ta chvíle Andymu připadala jako věčnost. Neodvážil se vzhlednout.

„Totiž...“ odmlčel se a snad hledal slova. „My jsme přišli s posláním,“ mluvil hlubokým, až sípavým hlasem a velmi formálním tónem.

„Kdo je to my?“ skočil mu do řeči muž se samostřílem. Andy na něj pohlédl. Jeho otec při vyřčených slovech nehnul ani brvou. Mladíka to nepatrně uklidnilo. Meč v pochvě však přesto sevřel ještě o něco pevněji.

Přede dveřmi se objevil další neznámý. Byl holohlavý s hustým, černým obočím. Křečovitý úsměv byl stejně nedůvěryhodný jako úsměv jeho druha. Černé oči působily hrozivě, neboť barva duhovek a zornic se nelišila. Jako kdyby byly vypáleny nějakou temnou silou. Muž měl na sobě stejně rudý hábit, jako jeho společník.

Otec mladíků oba neznámé přejel nic neříkajícím pohledem.

„Co je tak nutné, že rušíte noční klid slušných obyvatel?“

„To je na dlouhé povídání,“ odvětil černovlasý muž líně. „Možná by bylo lepší jít dál a posedět...“

„Špatný nápad. Nevidím jediný důvod, zvát nevychovance uprostřed noci do svého domu...“ Andy si všiml, že lysý muž zatnul obě ruce v pěst. Zhoupł se mu z toho žaludek strachy a i přes noční chlad mu na čele vyrazily kapičky studeného potu. Neodvážil se je setřít. Z cizinců šel strach, jenž nutil k očekávání něčeho děsivého.

„Tedy...“ začal první příchozí chladně. „Posílá nás nejvyšší kruh. Jedná se o velice důležité poslán...“ Odmlčel se a zkoumavě pohlédl na muže s kuší. Narazil však jen na kamennou tvář. Znovu se chystal rozhovořit, ovšem nestalo se tak. Nabral vzduch do plic a vzápětí se zarazil. Všichni se chtě nechtě zaposlouchali do nočního ticha. Andy nic neslyšel, ovšem poněkud ho to rozrušilo. Ani jeden z příchozích nepromluvil. Oba jen mlčky hleděli do prázdna a napínali uši. Srdce ve spáncích rázem vše přehlušilo...

„Možná by bylo skutečně lepší, kdybychom mohli jít d...“ Nedokončil. Tichem se ozvala ohlušující rána a všichni byli ozáření oslňujícím přívalem světla. Více však Andy nebyl schopen zahlédnout. Jeho otec hbitě přibouchl dveře a zatlačil oba syny dále ode dveří, jako by je snad útroby domu mohli ochránit. Kuší bloudil

od okna k oknu a zpátky na dveře. Oba mladíci tasili zbraně a postavili se za otce.

Ozvala se další pekelná rána, pak podivné cvaknutí, připomínající otočení klíče v zámku, a další rána. Kolem okna proletěla ohnivá koule. S příšerným svistem, jež byl zastaven až v morku kostí, se hnala vzduchem. Vzápětí bylo slyšet pálení masa a srdceryvný řev. Řev muže ve smrtelné agonii. Andy se roztrásl strachy.

Jekot mu stále dozníval v ušních boltcích, když se ozvalo znovu to cvaknutí. Jako by rázem kolem bleskově proletěla celá vichřice. Na stěnu jejich domu cosi těžkého prudce narazilo. Andy si s hrůzou uvědomil, že to bylo lidské tělo. Meč mu vyklouzl ze zpocené ruky. Řinkot se rozléhal místností jako celá zvonkohra. Všichni tři strnuli v očekávání. Bylo ticho.

Z boku se prodralo praskání okenní tabule. Oknem proskočil muž v zářivě tyrkysovém hábitu. Nevšímal si jich. Otočil se. Ozvalo se další cvaknutí a jako kdyby chtěl cosi hodit ven z okna. Z ruky mu vyletěl bílý chomáč hmoty, jež připomínala sníh, a vytratil se ve venkovní tmě.

Netrvalo to ani mrknutí oka, když se rozbilo okno na druhé straně, a znovu kolem proletěl zvuk vichřice. Slabý vánek ovanul Andymu tvář. Muž v tyrkysovém hábitu byl neuvěřitelnou silou mrštěn na stěnu. Zůstal nehybně ležet. Druhým rozbitým oknem proskočil další v tmavě červeném hábitu. Hábit měl u nohou ohořelý a vypadal doslova zbídačeně. Vzduchem zasvištěla šipka. Muž se chytil za krk a skácel se. Jejich otec vložil do kuše šipku novou a zamířil k tomu v tyrkysovém hábitu. Ještě dýchal. Mladíci se postavili za otce.

Hleděli do tváře postarší osoby, zírající do tmy. Otec ji pevně sevřel za rameno a zavrčel:

„Co chcete?“ Neznámý se opět zahleděl do šera. Andy měl chvílemi pocit, že oči sledují jeho. Poté se vše vyjasnilo. Muž zvedl ruku, natáhl ji a chvějícím se ukazovákem ukázal do tmy. Andy si s hrůzou uvědomil, že prst ukazuje na něj...

Petr Miškovský

2. Rychlý odchod

I když to celé trvalo jen několik okamžiků, zdálo se mu to jako věčnost. Strnule stál, přimražen k podlaze, a jen hleděl na muže. Nevnímal ho. Ani si nevšiml, že muž zasípal a poté naposledy vydechl. V uších mu hučelo a okolní svět pro něj v tu chvíli neexistoval. Snad jen poslední obraz - prst, ukazující na něj.

Najednou cítil, jak se chvěje, jak zrychleně, přerývavě dýchá, ovšem i přes tyto náznaky života se cítil tak prázdný, byl bez duše. Hlavou mu počaly proletovat myšlenky. Proč mě?

Cosi ho zatahalo za ruku a naléhavý hlas ho probral k životu. Pohleděl do očí svého otce. Ve světle svícnu plály napětím a bylo ještě něco, co v nich Andy viděl. Byl to neuvěřitelný strach o dítě. Mladíkovi to na odvaze nepřidalo. Spontánně se zachvěl a snažil se vnímat ten napůl rozkazovačný, napůl prosebný tón.

„Sbal si to nejnutnější! Odcházíme.“ Oba mladíci vystoupali po kamenných schodech do vyššího patra a zmizeli každý ve svém pokoji.

Andy zapudil strach a přemýšlel. Vytáhl z truhly cestovní vak a naskládal do něj oblečení a pokrývky. Brzy byl hotov a sešel po schodech dolů. V kuchyni stál jeho otec, již oblečený v kabátu, svíral v jedné ruce stále tentýž samostříl a druhou rukou lovil ze skříněk trvanlivé jídlo a cpal ho do tlumoku. Mladík přiskočil a pomohl mu.

Kolem jeho otce byla znovu ta sebejistá aura, která nedovolovala propuknout strachu. Andymu se ulevilo, když si to uvědomil. Přesně tak svého otce znal.

Sešel k nim Ken. Byl oděn v koženou tuniku a přes rameno mu visel stejný vak, jako Andymu. Byl viditelně nevyspalý a dosti vystrašený. V jeho bratrovi se tím náhle vůči němu zvedla vlna sympatie. Byli na tom téměř stejně... téměř...

Vlečen ohněm osudu

Otec zapálil louči a zhasl svícen. Vypadal opravdu bojovně: v jedné ruce kuše, v druhé louč, na každém boku jeden meč a na zádech obrovská sekýra. Dva cestovní vaky měl přehozeny přes ramena, ale nic z toho všeho nevypadalo jako překážka v pohybu. Tvářil se vážně. Jeho prošedivělé vousy mu přidávaly na dominantnosti a jen skutečně těžko by se vedle něho mohl někdo bát.

Andy netušil, že otcova výbava je tak rozsáhlá. Možná to všechno souviselo s jeho tajemnou minulostí, o které nechtěl nikdy mluvit, nebo jen příliš mnoho věřil tomu, co se v poslední době ve skřetím pohraničí povídalo.

Bez hlesu vyšli ven. Andy si v tu chvíli ani pořádně neuvědomil, že vlastně opouští svůj domov, místo, které jediné ve svém životě opravdu dobře znal a miloval.

Kousek před zápražím ležel další muž v tyrkysovém hábitu. Měl ho však celý ohořelý. Obličej byl přímo zasažen ohnivou koulí a mladíkovi se při tom pohledu zvedl žaludek. Podle všeho tedy byli čtyři, dva v rudém a dva v tyrkysovém hábitu.

„Pojďte,“ vybídl je otec bezbarvě a oba postrčil vpřed. Před brankou stáli tři koně. Čtvrtý chyběl. Andymu blesklo hlavou, že čtvrtý muž je pryč, pokud se ovšem nevájí kdesi v křoví, zasažen kouzlem.

Obešli koně, kteří jen tiše frkali do noci a po hliněné cestě se vydali směrem na jih. Vyšli z Rourky a před nimi se otevřela pláň. Mezi loukami se klikatila cesta, po níž kráčeli, a ze všech stran se ozývalo pozvolna utichající cvrkání cvrčků a cikád. Zář hvězd slábla. Pomalu se blížilo svítání.

V dáli se zpod obzoru začaly prodírat první paprsky slunce a dolehly na jejich unavené obličej. Probdělá noc se brzo připomněla jak na očích, tak na nohou. Jejich otec však na sobě jako vedoucí výpravy nedal nic znát a pohybem naznačoval, že se zastavovat nebude.

Po hodné chvíli sešli z cesty a pokračovali dál po rozkvetlé louce. Náznak odpočinku nikde. Otec nemluvil, šel vpředu a jen

nepřítomně hleděl do dále. Ani jeden ze synů se ho neodvážil vyrušit z myšlenek. Nejedli, nepili a až k poledni, kdy jim bylo vedro k padnutí, zastavili. Napili se a otec, stále svírající v jedné ruce nabitou kuši, znovu vyrazil na cestu...

„Tati,“ pronesl naléhavě Ken. Byl k smrti unavený. „Kam to vlastně jdeme?“

Muž se otočil a střídavě na oba hleděl. „Musíme se dostat do nejbližšího města. Mám tam známé, pomohou nám. Chci tam být před západem slunce. V noci zde nemusí být bezpečno – na to jsme až příliš blízko skřetím hranicím...“ Více říci nemusel. Opět se dali do pohybu. Mladíci hnáni cílem v sobě našli nový příval energie.

První domy spatřili k večeru již skutečně utmáceni. Město bylo obklopeno nízkými kamennými hradbami, obrostlými břečťanem. Za hradbami vykukovaly doškové střechy domů.

„Vítejte v Huenu,“ pronesl jejich otec zasněně. Únava na hlase nebyla znát.

„Zvláštní“, pomyslel si Andy. Čeká snad otec pomoc od lidí, které neviděl deset let? Mladík si nepamatoval, že by za celou dobu svého života otec kamkoliv odešel. Ani se nevzpomínal na nikoho, kdo by byl jako přítel z Huenu představen. Jak bude asi neznámý reagovat?

Nepatrně změnil směr k západu. Slunce se schovalo za hradby, když se k nim přiblížili. Brzy narazili na cestu. Končila v útrobách města. Na dostřel šípu od nich byla brána hlídána dvěma vojáky v brnění.

Jejich otec se obezřetně rozhlédl a vykročil na cestu.

„Nasadte si kápě,“ sykl k synům. Učinili tak a zamířili k bráně. Andy se neodvážil přičít se přání otce a pohlédnout vojákovi do tváře. Do města prošli bez problémů.

Ulice byly vyprahlé. Domy vrhaly stíny na vysušenou hlínu a vše kolem vypadalo podobně jako v Rource. Mnoho lidí chodilo kolem, ovšem ani jeden z nich nestáhl kápi ani nezvedl hlavu. Chápali, že bude lépe, když zůstanou v utajení a hlavně nevzbudí pozornost

Otec vedl a s jistotou procházel spleťtými ulicemi města. Nebylo možné se rozhlédnout a zorientovat se, tak velel strach, jež je

opanoval od minulého večera. Po hodné chvíli otec zastavil v přítomí jednoho z domů.

„Už je to dobré,“ svlékl kápi a Andy i Ken následovali jeho příkladu. Stáli na náměstí, které bylo dosti vměstnané mezi okolní domy, a vzhledem k jejich výšce vše upadalo do stínu. Byl to ovšem milý stín letního večera.

Shon na náměstí utvořil městskou atmosféru, o jaké Andy slyšel pouze z vyprávění. Někteří lidé nakládali na vůz zboží, které zde celý den prodávali, jiní jen bezmyšlenkovitě kráčeli, další živě rokovali. Tady byl život, jakého se za celou dobu Andy v Rource nedohledal. Zároveň bylo zřejmé, že zde lidé žijí v míru, stejně jako v jejich vesničce.

„Tak tudy,“ pronesl jejich otec a vydal se do nejbližší uličky rázným krokem. Jeho tón byl stále tak nějak podivně bezbarvý, Andymu to připomnělo události minulého dne. Spatřil před sebou opět umírajícího muže, ukazujícího na něj prstem. Otrásl se a vzhlédl na nebe. Nad hlavou mu zrovna proletělo hejno hlučných vlaštovek a uchránilo ho od dalších vzpomínek.

Opět prošli několika málo ulicemi a poté jejich otec zastavil. Vzhlédl do oken jednoho domu a celý ho pečlivě zkoumal. Nenápadně se rozhlédl kolem. Ulice byla kupodivu prázdná. Zaklepal na staré dubové dveře. Náraz zvedl oblak prachu.

Notnou chvíli se nic nedělo. Ulicí prošla stařena, ale trojice si nevšímalá. Cvakl zrezivělý zámek na dveřích a ty se s hlasitým skřípotem pomalu otevřely. V nich stál hubený muž s pleší. Byl starý asi jako Andyho otec a skrze kulaté brýle zkoumavě hleděl na před ním stojící trojici. Jako by ani jednoho z nich neznal.

„Dobrý den,“ pozdravil otec. „žije zde ještě Lon Gourin? Jsme jeho dávní přátelé...“

„Bruno?“ Na muži bylo vidět, že si není ani zdaleka jistý tím, co říká. Jako kdyby to jméno již pozapomněl.

„Lone...já tě nepoznal. Vypadáš...ehm...smutně.“

„Jen pojdte dál,“ pronesl muž chraplavým hlasem a více pootevřel dveře. Bruno se naposledy porozhlédl kolem a postrčil mladíky dovnitř. Andy si oddechl, když se za ním dveře zavřely...

„Jen dál,“ zval je Lon, mávajíc rukou. V chrapotu však nebyl slyšet náznak sebemenší radosti. Andy se tomu divil.

Usedli v prostém obývacím pokoji na dřevěných, tvrdých židlích. Byl zde příjemný chládek a jedno malé, otevřené okno. Na stole stál džbán s vodou a vedle něj zapálený svícen. Bez něj by v místnosti nebylo vidět.

Muž si sedl ke stolu a divoce zakašlal. Na stole se objevila krev. Lon se ji snažil rychle setřít, ovšem všichni v místnosti si jí již všimli.

„Co je s tebou?“ zeptal se opatrně Bruno.

„Jsem nemocen,“ zachrchlal muž. „V městě není nikdo, kdo by byl schopen říci, co mi je...“

„A co Bety?“

„Až do večera pracuje. Obyčejně chodí domů velmi pozdě. Sám vydělávám...“ Lonův hlas zněl opravdu zdrceně.

„Mohu ti pomoci,“ řekl Bruno dále, s nadějí v hlase. „Myslím tím finančně...“

„Jsi hodný, Bruno.“

„Potřeboval bych však, abychom se zde mohli po určitou dobu ukrýt a aby ses ty ani tvá žena nezmiňovali o tom, že jsme zde.“

„Zvláštní, poněkud,“ pozvedl muž obočí a podrbal se na lysé hlavě. „Ukážeš se po téměř dvaceti letech, nabízíš peníze a chceš se schovat? Před kým? Tvůj hlas se chvěje...je to tak vážné?“ Bruno vážně pokývl a sevřel mimoděk rukojeť jednoho ze svých mečů.

„Prapodivná příhoda se nám stala včerejšího večera...“ chvíli se odmlčel. Andy napětím, že se něco dozví, ani nedýchal. „V noci, téměř k ránu, nám na dveře zabušili dva podivní chlapi v rudých hábitech...Než stačili cokoliv říct, byli napadeni jinými v tyrkysových hábitech. Kouzlili. Vrhali po sobě ohnivé koule, jako by to snad byla jablka. Bojím se, jestli se nejedná o tu podivínskou bandu, o které se všichni bojí mluvit...“ Andymu se zdálo, že Lon ve světle svícnu viditelně zbledl, bylo vidět, jak nasucho polyká.

„Možná bude lepší...když co nejrychleji odejdete z mého domu...“ Nastalo ticho. Brunovi překvapené oči se upíraly na mužova ústa. Bylo vidět, že vyřčená mužova slova se mu zabodla přímo do srdce. Trvalo notnou chvíli, než byl schopen ze sebe opět vypravit kloudnou větu.

„Jak to myslíš?“ vydralo se mu z úst rozechvěle. Byl tím odzbrojen. Lonův hlas se však také třásl. Andy nebyl s to určit proč.

„Tak jak jsem řekl...“ promluvil do ticha. V Brunových očích se odráželo neuvěřitelné zklamání a nechápavost zároveň. Opět trvalo, než promluvil...

„Co víš o těch lidech?“ vyhrkl. Muž jen zavrtěl hlavou:

„Nechci o tom mluvit. Prostě odejdi...“ Andy nerozuměl. Již po prvním střetu měl z těch lidí opravdu nahnáno a nyní se ani nedozví, jací skutečně jsou, jen proto, že se ten muž snad bojí? To bylo pro něj neuspokojivé. Cítil informace příliš blízko.

„Tak mluvte přeci, nenechte se pobízet...zaplatíme vám,“ vylétlo mu z úst, aniž by se ovládl. Lon jako by se lekl, že je v místnosti někdo, kdo je po celou tu dobu poslouchal. Jeho prázdný, nic neříkající pohled utkvěl na mladíkovi, ale z úst se nevydrala ani hláska.

Cvakly vchodové dveře a všichni včetně Lona sebou trhli. Do místnosti vešla pohublá dáma v roztomilém oblečku. Každého v místnosti častovala zkoumavým, lysého muže tázavým pohledem.

„Dobrý večer, přeji,“ řekla nesměle na úvod a čekala, až někdo promluví.

„Bruno se zde stavil,“ chopil se slova Lon.

„Bruno? Tvůj dávný přítel?“ Bety se na něj zlehka usmála a podala mu ruku.

„Ano, ano, přesně on. Ale bohužel už je na odchodu...“ Lon se podíval na Bruna opravdu prosebným pohledem. V jeho nemocných očích se vše ještě umocnilo. Andymu ho bylo až líto.

Jejich otec na něj pohleděl vyčítavě a skrze rty zasyčel:

„Ty už nejsi můj přítel.“ Lon se zatvářil provinile, ale neříkal nic, jen za nimi mlčky hleděl.

Bruno se beze slova rozloučení odebral rázným krokem k východu, Ken s Andym ho následovali.

Vyšli do tmy. Na obloze svítily hvězdy, ovšem na cestu bylo velmi špatně vidět. Ve stínu jednoho z domů se Bruno zastavil. Byl velmi rozčilen a zrychleně dýchal. Oba jeho synové na něj jen mlčky hleděli a čekali na pokyny.

Andy se venku necítil dobře. Svíral rukojeť meče a nervózně se rozhlížel kolem. V ulicích nebyla ani noha. Teplý vánek mu ovíval tvář. Zvláštní, jak dříve miloval noční procházky. Minulé noci se však vše změnilo. Báł se...

„Tudy,“ vyrušil ho Bruno z myšlenek a vydal se potmělou ulicí. Opět svíral v ruce nabitý samostříl. Bratři ho následovali spíše po sluchu, nežli po zraku. Zvuk kroků Andyho řezal do uší. Způsoboval to strach, ten pocit, že je musí slyšet celý Huen.

Vyšli na další náměstí. V obzoru jim vyvstal měsíc, jasně ozařující vyprahlou zem. Uprostřed náměstí byla kašna a na ní seděla zahalená postava v kápi. Kolem hlavy se jí pomalu zvedal nazelenalý kouř, jež byl typický pro kalanské listí. Bruno se bez zaváhání vydal šikmo přes náměstí směrem ke kašně.

Andy postavu neustále pozoroval. Něco se mu na ní nelíbilo. Ani se nepohnula a do tváře nebylo možno vidět. Proč jen jde otec tak blízko? Ptal se sám sebe, ovšem neodvážil se vydat ani hlásku.

Nic se nestalo. Prošli kolem neznámého bez toho, aniž by je nějak očividně zaznamenal. Andy si v duchu oddechl.

Vtom ucítil drtivý stisk na ramenou. Kdosi s ním trhl nazpět. Neustál to. Zapotácel se a neslyšně spadl na zem. Někdo mu zacpal ústa kusem hadru. Vzápětí byl neuvěřitelnou rychlostí vlečen po zemi pryč. Rychlost byla tak veliká, že nebyl s to se jakkoliv bránit. Do ramenou ho braly křeče, tak pevný stisk byl. Mizel v uličce, když uslyšel vzdálené volání svého bratra.

Šmátral po hliněné zemi rukama. V jednu chvíli postřehl, že je tažen kolem opěrných sloupů nějakého domu. Chytil se jednoho z nich. Ostré bodnutí v ramenech ho přinutilo zakousnout se do hadru, ovšem na moment to rychlost zpomalilo. Andy se nehtem

Vlečen ohněm osudu

zaryl do jedné z rukou na svém rameni. Neznámý sykl bolestí a zasadil mladíkovi bolestný kopanec do boku. Na okamžik mu to vyrazilo dech. Byl opět tažen po ulici.

Soustředil veškerou sílu a ve vhodný okamžik mrštil spodní částí těla na stranu. Cizinec to viditelně nečekal a povolil stisk. Andy sebou mrštil ještě jednou, díky téměř nulové rychlosti o poznání účinněji, a vytrhl se tak ze sevření.

Sotva se napřímil, dostal ránu pěstí do tváře. Zamžilo se mu před očima a obraz se rozplynul v podivná pohybující se kolečka. Také se ohnal, ovšem minul. Dostal další ránu do břicha a opět se skácel. Nehodlal se však vzdát.

Vykopl nohou a podrazil tím neznámému nohy. Okamžitě vstal a tasil meč. Obraz se vyjasnil, když se jeho ostří setkalo s odporem. Železo se střetlo v pronikavém řinkotu a poté znovu a znovu. Neznámý ustupoval.

Koutkem oka Andy zaznamenal dvě postavy, stojící kousek od nich. Vzduchem zasvištěla šipka a neznámý se skácel. Byl na místě mrtvý. Ze tmy se tiše přiblížil Andyho otec s Kenem po boku. Zasadil do samostřílu novou šipku a zkoumavým zrakem se rozhlédl kolem.

„Jsi zraněn?“ slyšel mladík jeho tak nezvyklý, napjatý hlas.

„Ne, jsem v pořádku.“ Ani svůj hlas v těch slovech mladík nepoznal. Ten hlas neměl sílu a chvěl se jako list osiky. Šok a strach si nedaly poroučet...

„Tak rychle pryč.“ Bruno vyndal zakrvácenou šipku z rány a vydal se po ulici, odkud byl Andy přivlečen.

Šli mlčky několik okamžiků. Jejich otec za tu dobu mnohokrát odbočil, až se objevili u vchodu do jakési podzemní stoky. Po kamenných schodech zmizeli ve tmě. Stoka divoce šuměla a linul se z ní odporný zápach. Na ochozu vedle ní však bylo dost místa.

„Zde zůstaneme až do rána,“ pronesl Bruno unaveně. „Rozbalte si pokrývky a pokud možno se dobře vyspěte. Tady se nám nemůže nic stát, nemějte strach...“

Petr Miškovský

Oba mladíci zalehli. Bruno stále stál s nabitým samostřílem u východu z podzemí a upřeně hleděl nahoru na noční oblohu.

Trvalo dlouho, než Andy usnul. Potil se, neustále se převaloval, měl zimnici a zároveň pociťoval neutuchající horkost. Nakonec upadl do noci plné děsivých snů. Nejasné výkřiky z jeho vlastních úst ho mnohokrát probudily...

3.

Kde nic neunikne

Otevřel oči. Z otvoru kousek od něj prosvěcovaly skrze ranní mlhu nasměle paprsky slunce. Mohlo být chvíli po svítání. Otec stál kousek od východu s nabitým samostřílem a upřeně hleděl nahoru do nového dne.

Andy se pohnul jen s opravdovou námahou, jak měl zmožené tělo, a při sebemenším pohybu ho zabořila záda. Kamenný ohoz nebyl pro zdravý spánek to nejlepší, co si mohli přát, na druhou stranu jejich otec měl pravdu: tady by je nikdo nehledal. Vyškrábal se z dek a chladný vánek mu pošimral tvář. Vzpomněl si na události předešlého dne a zakabonil se. Jemné svírání v žaludku mu připomnělo, že má neustále strach.

„Vzbuď Kena,“ řekl mu jeho otec polohlasem, když viděl, že vstává. Andy začloul se svým bratrem a ten rozespale otevřel oči. Neusmál se. Bylo zřejmé, že také rozhodně dobře nespál.

„Nejhorší den a noc, co jsem kdy zažil,“ zabručel polohlasem. Andy ho pevně sevřel za rameno a povzbudivě mu pohleděl do očí.

„Mám to stejně,“ řekl. Jako odpověď se mu dostalo srozuměného pohledu, který mu vnukl pocit, že si takto blízko s bratrem nikdy nebyli.

Sbalili si deky a vydali se na cestu, hlavy měli opět kryté kápěmi. Vyšli po kamenných schodech a ani jeden z nich se neodvážil zvednout hlavu. Jak komicky to muselo vypadat. Strach však vše přebil.

Opět následovali otce. V jeho sebejistém kroku se zračilo, že to zde opravdu dobře zná. Andy si uvědomil, že v Huenu vlastně jeho otec vyrůstal.

Vešli do jakýchsi masivních dveří, za jejichž prahem si na pokyn otce opět sundali kápě. Andy se rozhlédl kolem a aniž by to bylo

úmyslné, hledal všechny možné únikové východy. Události minulých dní na něm zanechaly nesmazatelné stopy obezřetnosti a nejistoty. Stáli v prostorném hostinci, který v tento čas nutně musel zít prázdnotou. Otec zaklepal na jeden z dřevěných stolů...

Z oprýskaných dveří, jejichž lak postrádal kvůli parám z jídel na soudržnosti, vyšel asi čtyřicetiletý muž s dlouhým knírkem. Tři neznáme postavy, dosti vyzbrojené, si přeměřoval nanejvýš nevěřícím pohledem.

„Co si přejete?“ zeptal se suše a jeho tvář vypovídala o tom, že na nějaké pobudy pochybného původu není ani za mák zvědavý.

„Dobrý,“ pozdravil otec. „Přicházíme z Rourky a rádi bychom se u vás alespoň na pár dní kdesi v soukromí ubytovali.“

„My ale nejsme ubytovna pro vandráky,“ nelibý, až opovržlivý podtón se mu nepokrytě dral z úst. Otec však vše přešel mlčením a strnulým, nic neříkajícím pohledem. Na dřevěný pult dopadlo několik zlatých mincí. Muž se zarazil. V momentě po nich hrábl a do každé se zakousl. Byl spokojen.

„Dobrá,“ pronesl o mnoho přívětivějším tónem. „Pojďte za mnou...“ Mince neslyšně zmizely v útrokách jeho kabátu.

Vydali se mlčky kuchyní. Prošli několika místnostmi včetně skladu s jídlem a octnuli se v potměšilé místnosti s malým okénkem, které ovšem umožňovalo vidět pouze na stěnu vedlejšího domu. Postele v pokoji nebyly.

„Zde vás nikdo nenajde,“ řekl sebejistě hostinský. „Budete platit za noc to, co jste mi dali dnes, a já o vás nebudu vědět. Pokud byste se chtěli jít najíst, řekněte mně, nebo mé ženě v kuchyni... To je vše, tak na viděnou.“ Nečekal na odpověď a zavřel za sebou dveře. Všichni tři jen němě stáli.

„Tak, nedá se nic dělat,“ pronesl po chvíli otec. „Na postele bude čas jindy.“

Rozložili si pokrývky po zemi a sedli si na ně. Otec vytáhl z vaku chlebové placky a podělil se se syny. Když dojedli, vstal a promluvil k nim:

Vlečen ohněm osudu

„Zůstaňte tady! Musím něco zařídit. V žádném případě nevycházejte z tohoto pokoje. Večer přijdu a třikrát zaklepám...“

„Ale to nemůžeme jít s tebou?“ Zeptal se Ken, otráven vidinou bytí v této potměšilé místnosti celý den.

„Bohužel,“ řekl otec tvrdě. „Je to v zájmu naší a hlavně vaší bezpečnosti. Musíte to pochopit!“ Andy byl vlastně rád, že může zůstat v bezpečí. Do ulic toho města by šel už jen v opravdu krajním případě. Mlčel tedy a přečkal i Kenův vyčítavý pohled, který ho nabádal k odporu. Příliš se bál.

Stmívalo se, když se na dveřích ozvalo trojí rázné zaklepaní. Do místnosti vešel otec s kamenným výrazem na vousaté tváři. Byl viditelně znaven. Sedl si na pokrývku a vytáhl chlebovou placku. Nelibě se ušklíbl, ale nakonec se do ní zakousl.

Mlčky se najedli. Mladíci neměli odvahu oslovit otce jako první, jen ho častovali tázavými pohledy. Po jídle konečně promluvil:

„Lon...Nemůžu ho nikde najít. Ani jeho žena Bety neví, kde vězí,“ Brunův hlas zněl velmi rozrušeně, jako by se obával toho nejhoršího. Bohužel ani jeden z mladíků nevěděl, co si pod pojmem nejhorší představit. „Hledal jsem ho všude...“ pokračoval otec. „Prý ještě nikdy nic takového neudělal... tedy... než jsme přišli my.“

„Myslíš, že se skrývá?“ zeptal se Ken.

„Je to možné,“ odvětil zamyšleně otec. „Třeba se bojí, že se budu chtít pomstít, nebo něco takového...Jistě nemá čisté svědomí.“

Andy znechuceně polkl. Chlebové placky mu ani trochu nechutnaly, ale stále měl hlad. O další chlebovou pochoutku však nestál.

„Tati? Nebylo by načase najíst se něčeho pořádného?“ Promluvil po dlouhém odhodlávání.

„Copak,“ pousmál se otec. „Placičky ti nejedou?“

„Abych byl upřímný,“ vzal si slovo Ken. „Mě taky ne. Vždyť se to nedá jíst...“

Otec se znovu pousmál: „Pěkně jsem vás rozmazlil, jen co je pravda. Avšak dobře mi tak. Teď se mi to vrátí v podobě prázdného měšce.“

„Tak dost zdráhání se a hurá do kuchyně, hostinský přeci říkal, že můžeme kdykoliv přijít.“ Příval energie, jež se valil Andymu z úst, pohltit místnost. Všechny pomyslení na dobré jídlo povzbudilo.

Prošli několika chodbami. Venku se již smrákalo. Andy šel v čele a do posledních dveří strčil jako první. Octli se dle očekávání v kuchyni. Andymu se před očima zjevil zajímavý obraz.

V rohu místnosti stál hostinský. Jeho oči, strachem vytřeštěně těkavě hleděly na postavu před ním. Pod krkem ho svírala mohutná tlapa chlapa, jehož výhružný pohled hovořil za vše. Za jeho zády stáli dva muži podobné tělesné stavby, hlasitě se smáli a ruce měly pobaveně založeny v bok. Kousek dál tiše, naříkavě vzlykala hostinského žena. Více Andy nebyl schopen tím jedním pohledem zaznamenat.

„Hej,“ zakřičel muž, svírající hostinského pod krkem. „Tak ty sis na nás najmul ochranku? To ti přijde draho...“ Stisk viditelně zesílil. Hostinský již ani nestál nohama na zemi, spíše nimi kopal do prázdna. Zrudl.

„Nakopejte jim chlapy!“ Prikázal muž a kývl hlavou směrem k překvapené trojici. Než se Andy nadál, utržil omračující ránu do brady. Zamžilo se mu před očima. Na jeho obličej vzápětí dopadla rána další, těsně pod oko. Chápaly se ho mráčky.

Vzduchem zasvištěla násada od koštěte a dopadla jednomu z mužů na temeno hlavy. Kupodivu se skácel. Otec se rozmáchl ještě jednou a udeřil druhého muže do břicha. Zaskučel. Vtom se místností rozlehl ostrý hvizd. Bylo to z úst muže, který stále jednou rukou svíral hostinského pod krkem.

Do místnosti rázem vtrhlo několik postav. Byli to další tři silní chlapy, nevlídně vyhlížející. I když nikdo neměl zbraně, byla jich dostatečná přesila, aby je zmrzačili.

Otec se vrhl vpřed s oběma rukama zaťatýma v pěst. Jeden z mužů se hbitým skokem ocitl před ním. Jejich otec zasadil sérii ran na mužův obličej a vzápětí byl napadán z boku mužem dalším.

Andy se zapojil. Ohnal se po tom bližším a ten byl nucen odstoupit od Bruna do bezpečné vzdálenosti. Rázem byli dva i proti Andymu. Bleskově ustupoval, snaže se krýt si obličej, když se jeho záda střetla se zdí. Zamrazilo ho. Zoufale se bránil úderům do hlavy. S každým dalším, který nevykryl se mu stále více a více zatmívalo před očima.

Na kuchyňském pultu vedle kusů syrového masa zahlédl nůž. V jeden okamžik se několikrát ohnal pěstí a v další se nože chopil. Dvěma seky pořezal mužům ruce. Muži ustupovali. Oháněl se znovu a znovu. Utržil pár kopanců do rukou a ramen, ale nikdo se neodvážil se mu přiblížit. Otec ho učival základy boje s nožem. Pořezal i útočící nohy a protivníci byli z krvácení čím dál více malátnější.

V jednu chvíli si Andy nedal pozor a rázem ho jeden z mužů chytl za zápěstí ruky, ve které svíral nůž. Stisk byl tak silný, že Andy nůž upustil. V další moment utřil omračující ránu do spánku. Upadl na zem a obraz místnosti se rozplynul.

„Tak dost!“ zahřměl kdosi z rohu. Andy se rozmazaným zrakem rozhlédl kolem. V rohu místnosti stál hlavní muž z tlupy. Držel v ruce nůž, jenž Andy předtím upustil. Jeho ostří bylo nebezpečně blízko mladému krku. Byl to krk Kena. Měl škrábanec na tváři a tvářil se vyděšeně. „Nyní odejdu a nikdo se ani nehne. Jinak ho na místě odkrouhnu...“ Ani jeden z nich nehnul brvou. Andy zjistil, že většina protivníků leží stlučena na zemi ve vlastní krvi. Jeho otec svíral velkou železnou pánev. Zkapávala z ní krev.

Muž se i s Kenem pomalu přemísťoval ke dveřím. Andymu bušilo srdce ve spáncích. Jen nasucho polkl. Hrůza v bratrově obličejí mu nedovolila se pohnout. Vše se zpomalilo.

Vtom vzduchem zasvištěl šíp. Jeho ostří prorazilo krk protivníka skrz na skrz. Z úst se mu vyvalila krev a oči pohasly. Ken byl rázem

mimo nebezpečí. Ti z mužů, kteří se mohli hýbat, se vyplazili z kuchyně pryč. Zbytek pouze nehybně ležel.

Andy se rozhlédl pln strachu kolem. Když si uvědomil, že již nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí, počal hledat původ vystřeleného šípu. Ve druhém rohu kuchyně stála postava, zahalená v cestovní hábit. Svírala v ruce luk a zpoza ramen jí vyčuhovaly hebké konce šípů. Sklonila luk dolů a sundala si z hlavy kápi.

Andy hleděl do tváře muže, o něco staršímu než byl jeho otec. Měl oholenou tvář a prošedivělé vlasy mu splývaly po ramena. Dvě tmavá okna do duše hleděla na trojici zároveň přívětivě a zároveň obezřetně, jako by se sama sebe ptala, zda udělala správnou věc.

Muž jen nepatrně kývl na pozdrav. Andy od něj odtrhl oči a rozhlédl se kolem. U jedné ze stěn ležel hostinský. Sinavý obličej připomínal měsíc za úplňku a oči byly potemnělé. Bylo zřejmé, že byl uškrcen.

Na nehybném břiše mu spočívala jeho žena a sténavě vzlykala. Byl to srdcervoucí pohled. Andy mu se z toho zatočila hlava a raději odvrátil zrak.

„Musíte pryč,“ pristoupil k nim jejich zachránce. Naléhavostí v hlase vzbudil pozornost všech, kromě plačící ženy.

„To jako proč?“ zeptal se Bruno, aniž by v tónu byl slyšet alespoň náznak vděku.

„Neznáte tu tlupu? Vydírají polovinu Huenu. Je jich mnoho a pokud zde zůstanete, budete trpce litovat...“ V těch slovech zněl hluboký zkušený hlas. Otec se zahleděl do země na kupu zmračených a pokývl.

„Dobrá tedy, veď nás, cizince. Budeš za to bohatě odměněn, stejně jako za naši záchranu. Andy, dojděte s Kenem pro tlumoky a zbraně do skladů. Já tu budu hlídat.“

„Jak nízká hodnota peněz v těchto časech...“ poznamenal tiše muž. Andy mu po té větě přešel mráz po zádech. Co jen mohla znamenat? Bylo tolik věcí, o kterých nevěděl?

Došli pro věci. Sten ženy utichl. Andy se divil, že ji otec nechá samotnou v takové spoušti, ovšem bylo zřejmé, že osud jeho synů

mu byl mnohem bližší než osud cizího člověka. Andy měl sám co dělat, aby se zbavil strachu z uplynulého boje a žena se mu brzy samovolně vytratila z mysli...

Aniž by je v hostinci někdo nějak zvlášť pozoroval, vyšli do teplého večera. Trvalo hodnou chvíli, než se rozkroukali. Cizinec je sebejistě vedl.

Prošli v tichosti několika ulicemi. Muž jedinkrát nezaváhal. Vešli do starého, nízkého domku. Uvnitř bylo šero. Neznámý zašátral kdesi u stěny a po chvíli se místností rozlehlo světlo z hořících svíček.

„Tak se u mně posaďte,“ pronesl tichým hlasem. Andy to uvítal a svezl se na dřevěnou židli v rohu. Ken učinil to samé, jen Bruno vzpřímeně stál u dveří a hleděl na hostitele.

„Díky ti,“ řekl otec. „Ovšem nerad zůstávám dlužen.“ Zašátral v měšci se zlatem a hodil na stůl pár zlatáků. Muž se na něj zpříma zahleděl a po chvíli si peníze vzal.

„Mimochodem, jmenuji se Daff. Jsem rád, že jsem vás potkal. Ta banda mě obrala o veškerý můj majetek. Také jsem měl hospodu. Celý výtěžek jsem jim odevzdával, abych ochránil rodinu, avšak nakonec je stejně zabili a já o hostinec přišel,“ muž mluvil velmi smutně.

Trvalo hodnou chvíli než kdokoliv promluvil.

„Vlastně díky vám jsem se mohl alespoň částečně pomstít...Budte mými hosty,“ dodal ještě a šel připravit něco k pití.

Bruno hleděl do země a bylo zřejmé, že usilovně přemýšlí. Škrábal se na vousech rukou od krve. Obličej mu provázelo několik zarudlých podlitin.

Daff se objevil s třemi korbely v rukou. Byla v nich průhledná tekutina.

„Bohužel, nemohu nabídnout nic chutnějšího, než je čistá voda...“ Všichni tři vypili své korbele během mžiku.

„Jak jste se vlastně octli v tak nebezpečné situaci? Měli jste něco společného s majitelem?“ Ptal se muž. Barva tónu napovídala o tom, že je rád, že má hosty.

„Byla to náhoda,“ odvětil Bruno a konečně se posadil. „Byli jsme v hostinci ubytovaní a zrovna jsme si šli pro něco k jídlu. Nařkli nás, že jsme hostinského ochranka a pustili se do nás. Na argumenty nebyl čas...“

„Myslím, že je čas na tykání. Jak jsem řekl, jsem Daff.“

„Ano, ovšem. Zapomněl jsem vás představit. Jmenuji se Bruno. A moji synové, ten zrzavý Andy a ten světlovlasý Ken.“

„Hned jak jsem vás viděl, bylo mi jasné, že jste cizí,“ řekl Daff. „Znám tu téměř každého, nehledě k tomu, že vaše oblečení neodpovídá kvalitě zdejších měšťáků. Ne, že bych se chtěl někoho dotknout.“

„Cestujeme z Rourky,“ řekl otec. „Minulou noc jsme měli nemilou příhodu a museli neprodleně odejít. Hledáme, kde se ukrýt.“

„Z Rourky? Ta je velmi blízko skřetím hranicím, jestli se nemýlím. Tam bych si netroufl, ani kdyby mi za to platili. Zvláště ne v této době.“

„Jak to myslíš?“ Otec pozvedl obočí. Ve světle svícnu se mu podlitiny na obličeji hrozivě leskly. „Rourka je klidná vesnice, skřet tam nestanul dobrých třicetpět let. To si pamatuju zatraceně dobře!“

„To je zvláštní!“ zakroutil hlavou Daff. „Poslední rok se toho tolik změnilo, že bych si troufl ještě před chvílí říct, že je srovnaná se zemí.“

„Nedivím se,“ zachmuřil se otec. „Z pohraničí měli vždycky lidé strach. Ovšem člověk si nevybírámísto, kde jeho srdce leží. Je tam úrodná půda a jsme tam doma. V případě, že by snad přeci jen nějaký zabloudil, kam nemá, jsme na to připravení,“ ukázal na složené zbraně na podlaze. „Nehledě k tomu, že se to nestalo už tak dlouho, že ani nevím, jak takovej skřet vypadá.“

„Já bohužel ano,“ Andyho po Daffových slovech polilo horko. „Není příliš těžké na ně v poslední době narazit. Čím dál více skupinek putuje zemí, jako by mapovaly pevninu. Občas se podaří je popravit, občas ne. Lidé se dnes bojí vyjít za město, alespoň tady na severu.“

Vlečen ohněm osudu

„To snad ne!“ otec zvedl hlas. „Jak můžeš takhle mluvit? O hrůzách, které se děly před více než třiceti lety by se dnešní generaci nesnilo ani v té nejhorší noční můře. Copak si nezažil poslední válku?“

„Samozřejmě, že zažil,“ ohradil se muž. „Však mám do teď od bičů zjizvené tělo. Byl jsem zvěd několik let. Mapoval jsem nepřátelské postupy. Byla to velmi nebezpečná práce.“

„Mě strčili do kovárny,“ řekl otec. „Nejhorší na tom bylo, že zatímco ostatní museli něco dělat, jenom když se válčilo, já celou dobu koval nebo brousil zbraně, a když přišel boj, strčili mi sekyru do ruky a poslali mě do předních linií. Kde tě zajmuli?“

„Mě? Asi jako většinu severanů, v bitvě o Jínu. Tehdy...“

„Vážně?“ skočil mu do řeči otec. „Mě také, takže jsme vlastně bojovali po boku, aniž o tom víme.“

„To jsou věci,“ usmál se Daff. „Tehdy to byl ale hroznej masakr. Máme v podstatě štěstí, že jsme vůbec naživu. Vzpomínáš, jak nás seřadili do řady a každého pátého podřízli?“

„Vůbec o tom nemluv!“ otrásl se Bruno. „tehdy jsem byl čtvrtěj a málem sem si nadělal do kalhot.“ Andy s Kenem jen koukali s otevřenou pusou. O těchto hrůzách jejich otec ještě nikdy nemluvil. Ani jeden z nich netušil, že se opravdu dělala takováto zvěrstva. Andymu z toho bylo špatně.

„Tak vidíš, jak mnoho máme společného,“ zasmál se Daff. Bylo vidět, jak čas zahojí i ty nejhlubší rány. Záleží pouze na tom, za jak dlouho.

„Mě pak odvedli kutat kámen do Darkatu,“ vzpomínal otec. „Bylo nás tam dvacet, makali jsme od svítání do setmění za plesnivej chleba a zemitou vodu. Když někdo nemohl, hodili ho ze skály dolů. Přežilo nás sedm, když přišla pomoc. I když...pomoc. Bylo to dvacet vojáků zbídačených válkou. Sám jsem musel dva skřety kamenem utlouct, jinak bychom se neosvobodili.“ Andy hleděl na svého otce s novým uznáním. Ani netušil, jaké mládí prožil. Vždy, když na to buď on nebo Ken přivedli řeč, řekl jim, ať to raději nechtějí vědět a ať jsou rádi, že je mír. Andy už chápal, proč je chtěl otec uchránit od

pravdy. Měl z těch představ sevřený žaludek. Daff se chopil po chvíli ticha slova:

„To já jsem nedopadl líp. Stavěl jsem v Jině ty jejich šamanské chrámy. Jeden stavební kámen jsme tlačili v osmi lidech a kdo měl kýlu, pověsili ho. Nehledě k tomu, že nás preventivně práskali bičem, abychom neměli sílu je vzít lopatou po hlavě. Stejně se však všichni báli. Několikrát jsem se snažil přesvědčit lidi po nocích, že tohle není život a že radši zemřu a vezmu alespoň jednoho skřetáka s sebou. V jednom to však byla holá sebevražda. Takhle zpětně to snad bylo dobře, že do toho nikdo nešel, už bych tady nebyl.“

„Byly to velmi těžké časy,“ Andy cítil, že navzdory tomu, o čem otec hovoří, spadlo s něho napětí z celého dne. „Vlastně jsem rád, že jsme se shledali. Už jsem po všech těch následcích války začal pochybovat, že to někdo přežil. Těch zranění a nemocí bylo příliš mnoho.“

„Mně válka vzala všechny přátele. Vlastně jste po letech první, kdo prožil to, co já. Když to začalo napadením severních vesnic, mnoho lidí uteklo na jih. Král tehdy v přístavu rozhodoval, kdo pojedede na jižní ostrovy a kdo ne. Všichni bojeschopní zůstali. Mě to bylo od začátku jasné, že to tak dopadne, tak jsem se ani nesnažil na jih jezdit, ač moje mladistvá touha po životě byla veliká.“

„Já jsem příliš vázaný na můj domov,“ zamyslel se otec. „Ani ve snu by mě nenapadlo ho opustit, kdyby se stalo cokoliv. Byl jsem připravený ho hájit za každou cenu a ta cena přišla velmi brzy. No hlavně, že to je za námi. Můžeme jen doufat, že to, co jsi říkal o skřetech, není předzvěstí opakující se historie.“

Daff pokývnul hlavou.

„Mohu vám poskytnout přístřeší, dokud budete potřebovat,“ nabídl se po chvíli.

„Jsi velmi laskav, zůstaneme tady pár dní, ale nemůžeme se ukrývat do nekonečna. Pojedeme na jih.“

Dostali každý ještě korbel s vodou, pak se opláchli ve vědru a ulehli do pokrývek na dřevěnou podlahu. Daffův dům byl velice prostě zařízen a postel měl jen jednu. Pro jistotu nechali svícny

Vlečen ohněm osudu

rozsvícené. Andy dlouho hleděl před sebe, než se mu podařilo usnout. Stále přemítal o tom, co všechno jeho otec prožil.